

Svakako ide prevodioca zasluga i hvala, što nastoji da u hrvatskoj inteligenciji probudjuje smisao za filozofiju, pa upravo zato bismo to radije preporučili njegov novi prevod — samo kad bi se dao odijeliti od izvornika.

Dr. S. Zimmermann.

Gangusch Ludwig Dr. Der Lehrgehalt der Jakobus-epistel. Eine exegetische Studie. Freiburg i B. 1914.

Jasno služeći se velikom i biranom literaturom tumači Gangusch krasnu i praktičku katoličku Jakovljevu poslanicu.

Dobro opaža u uvodu, da sv. Jakov naglašuje u poslanici istine, koje su znamenitije i djelatnije od mnogih savremenih socijalno-političkih reformnih ideja.

Sv. Jakov upozoruje čitatelje na preznamenu istinu, kako je onaj, koji precijenjuje zemaljska dobra, a slabo mari za vječna, već na ovom svijetu nesretan; naprotiv tko pravo sudi o vječnim i promjenljivim dobrima, taj je već ovdje sretan. — Današnje doba, koje precijenjuje svjetska, kulturna dobra, koje grozničavo teži za užitcima, a zanemaruje vječna, trebalo bi da si tu istinu dobro upamti. Vrlo lijepo obradio je: V. Beherrschung der Zunge möglich und notwendig: die zügellose Zunge und das von ihr ausgehende Verderben VII. Gott verlangt volle Hingabe; daher Welt liebe unvereinbar mit Gottesdienst. VIII. Verurteilung der Selbstherrlichkeit im Handel und Wandel.

Pflicht des Christen auf Gottes Vorsehung zu vertrauen.

Preporučam.

Dr. Franjo Zagoda.

Cladoder H. J. S. I. Das Evangelium des hl. Matthäus. Freiburg i B. 1915. Herder.

Knjiga je plod mnogogodišnjeg studija, za kojeg je pisac uronio u duh našeg evanđelja. Kratko i jezgrovito bez znanstvenog aparata želi auktor točno predočiti sveti tekst. Pisac dobro upozoruje, kako svaki evanđelista promatra Gospodina Isusa Krista s drugog stanovišta. Prema tomu treba da

pazimo na svrhu i savremene prilike, koje su Mateja potakle, da piše sv. evanđelje.

Prema predaji piše Matej Židovima. Piše, dok je još živio naraštaj, koji je s njime promatrao slavu Kristovu i divna njegova djela. Prije nego li će ostaviti Palestinu, da propovijeda drugim narodima, upravlja evanđelje svojim zemljacima svečano propovjedajući protiv nevjere židovske i posljednji put ih opominjući, da je kraljevstvo Božje došlo i da je utemeljeno to vječno kraljevstvo jedini pravi Mesija Gosp. Isus Krist. Bolna srca predočuje evanđelista konstantno nevjere u naroda židovskoga. Radi te nevjere podlegao je Gospodin na Vel. Petak. Radi te nevjere ostavlja Matej Palestinu. No mogao bi tko reći: Ako je Isus Mesija, kako to, da ga je većinom odbio i prezreo njegov narod? Ne će li to smutiti i gdje kojeg Israelca vjernika? A smiju li se Apostoli nadati, da će pogani vjerovati u Mesiju, koga zabacuje njegova braća? Zato veličanstveno Matej riše, kako je griješna nevjera Israelaca kriva, te je Israel odbio Gospodina Isusa Krista. No ta nevjera, kakogogj izvanredno tužna činjenica, ne dolazi iznenada. Prerekli je proroci i sam Gospodin. Sve je Isus učinio, da predobije sinagogu. Neumorno propovijeda izgnanim ovcama doma Israelova, čini bezbrojna čudesa. A rezultat — nevjera.

Narod gleda u njemu: Ivana Krstitelja, Jeremiju, proroka; ali ne će da vidi Sina Božjega i Mesiju. Zato dolazi u Cezareji Filipovoj do rastave Gospodina sa sinagogom. Protiv sinagoge osniva Gospodin Crkvu svoju na Petru i apostolima. Apostolima povjerava tajne svojeg kraljevstva. Kao vrhovni učitelj i zakonoša uči, kaci treba da su zajedničari novog kraljevstva: Cisti, ponizni, blagi, pomirljivi, požrtvovni do martirija, spremni da potpuno ispiju čašu, koju pruža Otac nebeski.

Najdivniji primjer pruža im sam Spasitelj. Dolazi do odlučnog sukoba s poglavicama sinagoge. — Gospodin izdan, prezren, razapet. Na oko podlegao. Neprijatelji rugaju mu se, misleći, da je smrću njegovom propalo i njegovo djelo. No najdanci prevariše se. Ne vraćaju se Židovi s Kalvarije